

Det er meget hyggeligt at kunne være her i dag, og der er af flere årsager, som også bekræfter, hvor lille verden er.

Jeg er nemlig født i Kalundborg for 70 år siden. Her boede vi, til jeg var to år gammel, da vi flyttede til København, hvorfra vi flyttede til Færøerne, da jeg var syv år. Men jeg kom meget til Kalundborg hos en bekendt af familien, som boede i Adelgade 16 lige overfor Vor Frue Kirke. Denne kirke har derfor en særlig plads i min bevidsthed. Jeg er også senere kommet meget til Kalundborg, hvor jeg stadigvæk har bekendte fra den tid. At verden er lille bekræftes også af, at vi var gode venner med Marlene Paulsens onkel, Ismar, og jeg kender flere af hendes fætre særdeles godt.

Det er også hyggeligt at træffe hele og halve færingere, også dem som er i familie med Anna Evensen, og ikke mindst de, som er efterkommere af Anna og hendes mand Jens Christian.

Baggrunden for mit engagement med Anna Evensen er, at jeg i mange år var formand for en stor fagforening på Færøerne, og jeg redigerede foreningens avis. Den holdt sig ikke kun til fagligt stof men også til personhistoriske beretninger, hvilket skabte interesse for avisen uden for medlemskredsen. En af mine gode kilder var en grandniece til Anna Evensen, Esther Djurhuus. Fra hende fik jeg i 200/3 en maskinskrevet udgave af Anna Evensens bog, som jeg straks faldt for.

Bregninge

Af indledningen kunne jeg se, at den var skrevet af en Christian Olsen i Eskebjerg. Esther Djurhuus vidste ikke noget om Christian Olsen, hun tænkte, at han måske var en svigersøn.

Eskebjerg lød meget bekendt fra min Kalundborg oprindelse. Jeg skrev så til lokalarkivet i Eskebjerg, om de måtte vide noget om dette. Da er det, at jeg

kommer i forbindelse med Dorte Weiss, som besvarede min henvendelse. Men hun kunne ikke bidrage med noget i første omgang. Men Dorte blev også grebet af sagen. Hun kendte også lidt til Færøerne, som hun havde besøgt nogle år i forvejen.

Men lidt senere kommer der igen brev fra Dorte. Nu havde Louis Helt, som havde overtaget Christian Olsens gård, været oppe på loftet, og han havde fundet den originale bog, som var skrevet i tre eksemplarer. En til ham selv, en til Anna og en til Folkemindesamlingen.

Det viste sig da, at bogen var meget længere end den maskinskrevne udgave, som jeg havde fået. Desuden var den illustreret med en masse postkort fra denne tid. Og den var skrevet i rigtig skønskrift.

I første omgang fik jeg en fotokopi af bogen, og den blev så gengivet i min forenings avis i syv afsnit. Sideløbende blev der også trykt andet relevant materiale, som for en store del kom fra Dorte. Blandt dette var historien om Ingeborg Andersen fra dette område, som var i huset som børnenes lærer hos Frida og Johan Evensen oppe i Grønland. Hun skrev en interessant artikel om julen hos Evensen i 1907.

Frida var Annas datter, som var gift med sin fætter. Dette var en historie som vakte ganske stor interesse på Færøerne

De som har interesse for disse artikler kan give mig sin e-mail og jeg vil maile linket tilbage.

I 2012 er Louis Helt flyttet på plejehjem, og han vil nu overdrage sin kopi af Anna Evensen bog til færinger. Det var ganske oplagt, at det skulde blive til det nationale bibliotek i Tórshavn. Jeg var i Eskebjerg sommeren 2012, hvor jeg fik den overdraget, og i begyndelsen af 2013 blev bogen så videregiver biblioteket på en lille forsamling.

Samtidig fik jeg fra Louis en såkaldt grindekniv, som Christian Olsen havde fået fra Anna Evensen som en erindring om deres samarbejde. En sådan kan være et drabeligt våben, men denne her er i miniature. Det var været et specielt

håndværk på Færøerne at lave sådanne knive med sin udsmykning. Ham som havde lavet denne kniv hed Peter Arge (1860-1920). Han kom fra Arge familien, hvor de var fantastiske kunstnere på alle områder også ved at bygge huse af huggede sten. Den kniv er nu et kært minde om denne historie, og den gemmer jeg sammen med modellen, jeg har af Vore Frue kirke.

Joen Danielsen

Det viser sig, at Christian Olsen har haft en anden forbindelse til Færøerne. I hans gemmer har man fundet et brev med billeder af en færøsk digter Joen Danielsen (1843-1926). Det fremgår at han har sendt digte til Christian Olsen. Disse digte har dog ikke været fundet. Men man ved, at han også skrev digte på dansk. Et af dem var til ære for Kong Frederik den 9, som besøgte Færøerne i 1907.

Så var det spørgsmålet hvordan man skulle publicere bogen. Og her var der en god anledning. Den 13. juni sidste år var der gået 200 år siden Anna Evensens far, A.C. Lützen, blev født, så det blev gjort i den anledning. Søren Kirkegaard blev i øvrigt født i maj måneden før.

Der blev også på fødselsdagen afholdt en mindegudstjeneste, gravene på kirkegården blev besøgt, og der var efterfølgende kaffe for ca. 100 personer og mange af dem var af Lützen og Evensen slægten.

Her blev bogen fremlagt. I den samme udgave er der også en del materiale om Annas far, A.C. Lützen, og om hendes børn.

Det meste af bogen er på dansk. Forordet er nogenlunde det, som jeg har beskrevet her. Hvor der er færøsk tekst, er der lavet resumé på dansk bag i bogen. Så historien er fuldt tilgængelig for danske læsere.

Et nærliggende spørgsmål er så hvorfor bogen har sin oprindelse her i området.

Forhistorien er, at Annas mand, Jens Christian Evensen, var præst og provst på Færøerne i ca. 30 Aar. Men at være præst på Færøerne var meget anderledes end

i Danmark. Hvert kirkesogn havde flere kirker, som skulde passes. De skulle have besøg af præsten seks gange årligt. Og at besøge en kirke var ikke lige til. Kirken kunde ligge på en anden ø, så skulde der sejles med robåd. I alle de andre tilfælde skulde gås, ofte over fjelde under barske omstændigheder. Sådan noget tog på helbredet.

I 1900 følte Evensen, at han havde ikke helbred til dette liv, og han søgte præsteembedet i Bregninge og fik det. Men det fik han så ikke så længe glæde af, da han døde allerede i 1904.

Anna rejste tilbage til Færøerne, men hun kom så tilbage. Jeg ved ikke hvornår det skete, men jeg har en tante 97 år, og hun erindrer Anna i Tórshavn.

Det betyder, at hun tilbragte sine seneste år her. Her have hun også sin datter Elisabeth, som var blevet gift med Lærer Sørensen, som var enkemand.

Her træffer Anna Christian Olsen, og han fortæller selv om deres møder:

I Foraaret og Sommeren 1925 kom jeg ofte paa Besøg hos Provstinde Evensen i Bregninge. Under disse Besøg i det lille Hjem med de smukke gamle Mahognimøbler, faldt talen ofte paa Færøerne, hvor Provstinden er født for mange Aar siden og hvor hun har levet saa mange lykkelige Aar som Præstekone. Da jeg syntes, at der iblandt det fortalte, var mangt og meget der havde interesse, bad jeg Provstinden fortælle mig hendes Levnedsløb. Det vilde hun gerne. Og medens jeg sad i den gamle Mahognisofa og skrev det ned Provstinden fortalte, sad hun, iført sin sorte Silkebluse med Guldbroschen, paa den anden side af Bordet og fibrede. Og den 84 aarige provstinde fortalte.

Og resultatet blev denne her bog. Og man kan sige, at dette var i sidste øjeblik, for i 1927 døde Anna Evensen. Så det er først og fremmest Christian Olsens fortjeneste, at vi er samlet her i dag.

A.C. Lutzen

Men hvem var så Anna Evensen? Dette er også en ganske god historie. Hendes far Andreas Christian Lützen er en af de mange danskere, som har beriget det færøske samfund. De kom her til, de fandt en kone, og blev på øerne, og de fik børn som i mange tilfælde kom til at præge samfundet. Mange var præster. Selv er jeg ”uægte” efterkommer af en sådan kendt præst, Schrøter, som var den første der oversatte bibeltekster til færøsk. Så der også bagere. En kaldtes Georg Hansen og kom fra Bornholm. Han grundlagde musiklivet på Færøerne, og han blev svigerfar til vores mest kendte provst Jacob Dahl. En anden bager var Martin Christian Restorff, som opbyggede et forretningsimperium og har mange begavede efterkommere, en af dem var vores mest kendte forfatter William Heinesen. Jacob Lützen, Anna bror, blev gift med Restorffs datter, Henriette. De fik tolv børn, de syv var piger, som nok alle blev gift i Danmark. En af dem med den kendte viceadmiral Vedel, som under besættelsen sænkede den danske flåde for næsten af tyskerne. Han blev af familien på Færøerne kaldt onkel Åge.

Andreas Lützen var lærer, og om hvordan han kom til Færøerne beretter Anna:

Min Faders Forældre døde medens Fader var lille og Fader, der var født i 1813, blev da opdraget hos hans ældre Søster, der var gift med en Gaardejer i Sønder- Jylland. Fader maatte være med ved Landbruget, men maa næppe have arbejdet med særlig Lyst eller Interesse, thi en Dag da han havde Besøg af en af Faderens venner, sagde denne til ham: “Hør sig mig Andreas, bryder du dig egentlig om at blive Landmand?” “Nej, jeg vil meget hellere læse”, svarede Fader. Vennen tog sig saa af Fader og betalte for ham paa Skaarup Seminarium. Efter at Fader havde taget Lærerexamen, blev han Huslærer hos en Greve. Engang da han var paa vej hjem for at holde Juleferie, traf han paa en Kro, hvor han var taget ind, nogle Seminariekammerater. Som de nu sidder allerbedst og taler om alt muligt, er der pludselig et af de unge Mennesker der i Spøg sagde til Fader: “Hør du, Andreas Lützen, der er et Lærerembede med

Orgelspil ledigt oppe paa Færøerne, det maa jo lige være noget for dig. Du skulde søge det”. “Jeg! Det kan ikke nytte noget, der gaar jo ingen Skibe derop nu, saa inden min Ansøgning naar derop, er Embedet nok besat - men jeg kan jo gerne søge det for Spøgs skyld.” - Dermed skrev Fader en Ansøgning og sendte afsted.

Da der om Foraaret kom Skib fra Færøerne, var der Svar til Fader. Han var antaget. Greven, som han var hos, mente, at han havde godt af at komme derop, han fik jo saa i hvert fald set sig om. Ja, så tilfældigt kan livet arte sig.

Lützen kom så til Færøerne. Det var hurtigt at han traf en pige, Eva, som han hurtigt blev gift med.

Han blev en af hovedpersonerne i byen, han var lærer, degn og organist. Han fik en forretning, blev valgt i Lagtinget og en periode i Rigsdagen.

I lagtinget kom han også at spille en rolle, da flertallet i 1860 fik fordrevet den dominerende amtmand Dahlerup.

Han kom i Byraadet og blev borgmester. Det gik godt indtil 1874, da kongen Christian den 9 kom paa besøg. Om dette beretter Anna:

Kong Chr. 9 kommer til Thorshavn

I aaret 1874 skulde der være stor Fest i Thorshavn. Anledningen var, at Kong Christian den 9de vilde besøge Thorshavn. Han vilde blive den første Konge, der aflagde Besøg paa Færøerne og den kongetro Befolkning glædede sig meget til Besøget. Fader, der var en meget kongetro Mand, var meget optaget af det tilstundende Besøg. Det ansaas for en Selvefølge, at Fader, som Thorshavns Lærer og som Formand for Borgerrepræsentationen, skulde holde Modtagelsestalen for Kongen, men da han ikke var rask (han led jo saa meget af Aandenød) undslog han sig for det.

Dengang vi derhjemme kunde høre, at Folk raabte: “Nu kommer Kongeskibet”, kom Fader saadan til at ryste. “Du er da vel ikke nervøs, Fader?” spurgte jeg.

“Du er jo saa vant til at tale.” “Det er ikke saadan at tale for sin Konge”, sagde Fader nervøst, han rystede saadan paa Hænderne, at han nær aldrig havde faaet sat sine Manchetknapper i. Endelig var vi færdige og gik ned ved den nye Kongebro, hvor Talen skulde holdes. Fader tog plads foran, min Mand og jeg stod lidt bagved. Moder var gaaet ind i et Hus for bedre at kunne se. Da Kongechaluppen kom sejlene ind mod Broen, viftede Folk med Lommetørklæder og raabte hurra og hurra i en uendelighed. Endelig steg Kongen i Land, og min Fader begyndte Velkomsttalen. Fader var meget bevæget, medens han talte. Stemmen blev svagere og svagere. Jeg ved ikke om han naaede enden med Talen, men Bevægelsen truede med at overvælde ham. Kongen tog da resolut Faders Haand i sin og sagde ham tak for den smukke Tale. Fader bøjede sig, jeg troede det var for Kongen, men saa var der en ung Mand, der tillige med min Mand greb Fader, der pludselig sank sammen. Man troede, at Fader var besvimet, og han blev baaret ind i et Hus i nærheden. Kongen og Prins Valdemar fulgte med, og der blev sendt Bud til Moder om at komme, da Fader var besvimet. Der kom straks to Læger, men der var ikke noget at gøre, Fader var død af Hjerteslag, død med sin Konges Haand i sin, og det var den skønneste Død han kunde faa. Fader holdt meget af Kongen og Kongefamilien. Kongen var meget bevæget over Faders død, og han søgte straks at mildne Ulykken. Moder fik ikke Pension. Kongen tilbød af sin egen Lomme at betale Moder 400 om aaret, om det var Rigsdaler eller Kroner, husker jeg ikke. Det var jo mange Penge dengang og en stor hjælp for Moder, der fik dem ligesaa længe hun levede.

Man kan nok sige, at dette var en historisk død, og mange på Færøerne kender denne historie.

Lützen fik et meget flot eftermæle. Georg Lindenskov forfader til en kendt politisk slægt på Færøerne skrev bl.a. i sine private papirer:

Dybt Indtryk gjorde det paa mig, da man efter tre Dages Forløb bar hans afsjælede Legeme til Gravens kolde Gjemme, og næsten hele Byens Befolkning sluttede sig i denne talrige Sørgekare. En uudsigelig Savn følte enhver, derfor kan Ordsproget ikke anvendes her, der lyder saaledes: „Kommer vi af Øjne, vi glemmes ret snart“.

Thi aldrig udslettes dit Navn af vor Erindring. Derfor rejse vi nu et Monument over din Grav til Minde om den, der ofrede sig selv for os. Ja, sørge maa vi, men vi bør ei klage, saaledes lyder det i dit Eftermæle. Ganske rigtig, vor Sorg kalder dig ei tilbage. Vort eneste Ønske bliver derfor: give Gud, at vi maa vandre paa den Vei, du i Livet ønskede, at vi vilde betræde, saa at vi engang kan samles med dig i Himmeriges Rige, hvor du vist har modtaget Lønnen for det møjsommelige Kald, der var dig betroet. Vel gik du ikke altid paa Roser og Lilier for vor Skyld.

Nei, en tro Fader blev du os til dit sidste Øieblik, derfor ønske vi af Hjertet Fred over dit Støv.

Lützen er stadigvæk et kendt navn på Færøerne. De har en stor forretning i Tórshavn, og så er der også stadigvæk musikalske begavelse, som hedder Lützen, og det må være en arv fra den gamle Lützen. Selv i Hong Kong er der en Lutzen, som har fået en musikpris.

Anna har i sin bog en uhyre interessant beskrivelse af Tórshavn i midten af det 19 århundrede. Hun var født i 1841, så hun husker hele den sidste halvdel af dette århundrede.

Som ung falder hun for den næsten jævnaldrende Jens Christian Evensen. Evensen navnet kommer fra Norge. Han var egentlig fra Suderø, men hans forældre døde unge. Da kom han sammen med sin søster og bror til Tórshavn. Broderen var Jens Peter, som var en kendt forretningsmand i Thorshavn. Han er bl.a. forfader til Mohr familien, som var mest kendt for deres skibsværft i

Thorshavn. Søsteren Kristine blev gift med Christoffer Michael Olsen, hvis dagbog belyser en hel del af Thorhavns historie i 1800 tallet.

Hun blev svigermor til Søren Muller, en anden kendt familie i Tórshavn. Søren søn, Hans Christian, blev gift med Ebba, som var en niece til statsministeren Zahle. Hun var en meget markant dame. Da manden døde ung førte hun hans rederi videre, og blev endda formand for rederforeningen i en årrække. Et var, at hun var dansker, men så var hun en kvinde.

Jens Christian Evensen bliver præst omkring 1870, og det første kald er oppe på Viderejde, den nordligste bygd på Færøerne.

Her får vi så igen en utrolig spændende beretning om livet i en rigtig udkant. Hun er god til at observere. Jeg kender en professor, som skriver en bog om madkultur, og han siger, at han har fået meget ud af denne bog.

Jens Christian var uden tvivl en udmærket præst, men desuden havde han en speciel evne, at han kunde mere end sit Fadervor. Dette betyder at han havde overnaturlige evner, som at kunne få oprørt hav til at blive stille. Dette gav i hvert fald respekt mellem folk.

Anna fortæller blandt andet fra Viðareiði:

Den Dag, min Mand holdt sin Tiltrædelsesprædiken i Kirken, var der mange Tilhørere. Undertiden fulgtes min Mand og jeg ad ud til de forskellige Familier, og de var altid glade naar vi kom. Var min Mand paa "omrejse", gik jeg alene. – Disse rejser til de forskellige Kirker foregik altid med Ro- eller Sejlbaade. Der kom en Baad bemandet med 8 Mand og hentede min Mand, og han havde mange strenge Ture i al slags Vejr. Det, man mest frygtede, var Brændingen. Der fortaltes, at en tidligere Præst, der var sejlet til Fuglø for at tale, maatte blive der i seks Uger, uden at kunne komme derfra for Vejret og Brændingen. – Min Mand tog som regel først til Fuglø. Var Vejret daarligt, overnattede han der, ellers tog han samme Dag til Svinø og talte. Paa Svinø overnattede han, og den efterfølgende Dag tog han saa over paa Husum og

Mygledal og talte. De laa alle paa Kalsø. Han talte kun et Sted hver Dag og overnattede hos Kirkeværgerne. Naar min Mand kun kom saa sjældent, var der nok at gøre for ham. Foruden selve Gudstjenesten havde han Barsedaab og Altergang, som man altid opsatte til han kom.

Efter nogle år på Viderejde får Evensen præstekaldet i Hvalba på Suderø, og her er det også spændende beretninger blandet andet om hvalfangst.

Dernæst rejser de til Nes på Østerø, hvor Evensen bliver en markant provst. Det var en stilling som dengang betød medlemskab af Lagtinget. Bagerst i bogen er der en nekrolog om provst Evensen, hvor han bliver ganske godt beskrevet.

Men her fortæller Anna også om mange interessante ting, bl.a. om overtro, som der var meget af.

Annas børn

Anna og Jens Christian fik seks børn. Det ældste, Jens, døde dog som spæd og blev begravet på Viderejde.

To af sønnerne blev kendt på Færøerne. Den ældste af dem var Andreas C. Evensen, opkaldt efter morfaderen. Han er meget godt beskrevet i bogen. Han var præst, politiker og historiker. Det var faktisk han, som lærte mig læse og skrive. Min første skolebog var nemlig skrevet af ham. Han var en meget alsidig mand og også lidt kompliceret. Han var medlem af lagtinget for det såkaldte selvstyreparti, men han blev dødelig uvenner med sine fæller, som han mente var for radikale.

Han blev udnævnt til provst i 1917, men han var for syg til at overtage embedet, og han døde samme år.

Den anden søn var Johan, kaldet spinderen. Han havde nemlig et uldspinderi og også væveri i Thorshavn. Johan var en fremskridtsmand. Det sås bl.a. ved, at han brugte vandkraft til sit spinderi, men han døde ung i 1935, og blev den første som blev begravet i den da ny kirkegård uden for byen.

Samtidig med begravelsen blev hans nyfødte søn døbt, Johan. Han er her i dag. De eneste efterkommere, som Anna Evensen har på Færøerne er Johans niece, Ingun og hendes to børn, Anna og Jónas. Hun er gift med redaktøren af den eneste landsdækkende avis, som nu findes på Færøerne, og som jeg arbejder for free lance. I hans avis har jeg de sidste 7 år skrevet hen imod 600 historiske artikler. Blandt har jeg skrevet om folkene under de 300 grave i den gamle kirkegård i Thorshavn, som har en læselig sten. Blandt disse er der ret mange både Lützen og Evensen.

En af disse grave er C.C. Danielsen og hans kone Anne Sofie Danielsen, hvis far var en fætter til Jens Chr. Evensen.

Hun er omtalt som en "klog kone" der kunde kurere mange sygdomme, hvor de almindelige læger kom til kort. Bare et par eksempler:

En Dag kom der en Mand ind til hende i Thorshavn og sagde: "Gode fru Danielsen?, De maa hjælpe mig, jeg har Koldbrand i armen". – "Nej, det kan jeg ikke, De maa gaa til Fysikus". "Men Fysikus vil sætte Armen af, hjælp mig, gode fru Jacobsen." – "Naa ja, lad mig da se Armen." Manden smøgede Frakken og Skjorteærmerne op over den tykke blaa Arm. Da fru Danielsen havde set lidt paa den, tog hun en Naal og stak den ind i en af Aarene ved Haandleddet, om det var i Pulsaaren ved jeg ikke, strøg med Haanden armen ganske langsomt oppe fra og nedad, idet hun sagde:

"Hjælp mig Jesus." Hun blev ved med at stryge Armen, indtil der kom nogle Draaber Blod. Dagen efter gentog det samme sig og saa fremdeles. Jeg tror at hun stak Naalen ind hver Dag, men ved det ikke. En Maaned efter var Manden rask. Denne Arm vilde lægen sætte af helt oppe ved skulderen. Der var en Sømand, Debes, der havde faaet beskadiget Tommelfingeren, saa der gik Koldbrand i den. Debes gik til Lægen, der sagde, at han vilde tage hele Haanden: "Men kom paa Mandag, saa skal jeg afgøre det." Dette var om Lørdagen, lægen var ikke meget for at amputere om Søndagen. Den næste Dag,

altsaa om Søndagen, gik Debes over til Fruen og bad hende, om hun ikke vilde hjælpe ham. "Nei, De maa skam gaa til Doktoren med den Finger," svarede hun. "Til doktoren! Men han vil tage hele Haanden" – "Naa, saa faar vi se, kom igen i morgen." Om Mandagen gik han i en stor bue udenom Lægeboligen og ned til hende, og hun tog ham saa under behandling. Fjorten Dage efter var han rask.

Jeg fik engang Eksem paa Panden, og jeg var ogsaa nede hos hende. Naar jeg gik til og fra hende, havde jeg et stort og tæt Slør paa for, at Lægen ikke skulde kende mig. Ogsaa mig kurerede hun. Hendes Ry er stedse stigende, og der kommer Syge til hende fra snart sagt alle Øerne.

C.C. Danielsen havde en nevø, Daneil Jacob Danielsen, var missionær i Congo 1901-03. I 1903 startede den såkaldte Congo Reform Campaign, som i 1908 tvang den belgiske konge Leopold 2 til at opgive Congo som sin personlige ejendom. Danielsen kommer på frimærke på Færøerne til efteråret. Samtidig udgiver jeg en bog på engelsk med hele denne fantastiske historie, som har været glemt og fortiet i mere end 100 år. Skulde nogen have interesse i denne kan man sende mig en mail.

Den ældste af Anna Evensens piger var Elisabeth, som blev gift med Søren Sørensen fra Bregninge. De fik en søn, Jens, som arbejdede på Assistance Kirkegaard i København. Han døde ung uden at få efterkommere. På sidste side af bogen er der et foto af hele familien Sørensen.

En ret ukendt søn hed Johannes Evens, som var ansat i Landbrugsministeriet.

Bogen

Bogen er et lille kunstværk, ikke kun angående skriften men om hvert sidetal er tegnet en blomst.

Der er ikke mellemoverskrifter i teksten, men bag i bogen er en meget fyldig indholdsoversigt udover en oversigt over de 56 illustrationer.

Jeg har medbragt en del eksemplarer, der kan købes for 100 kr. Hvis man har interesse for teksten afskrevet, så er der bare at sende mig en e-mail. Min e-mail adresse er på side 4. Man kan også få dette indlæg mailet, hvis det har interesse. På forsiden kan man se den fabrik, som Jacob Lützen, Annas bror, købte i 1896, og den er stadigvæk en del af Lützens handelsvirksomhed. Skibets på billedet tilhørte Lützen og hed Syv Søstre efter Jacob Lützens syv døtre. At arbejde med historie er meget spændende. Man bliver så meget klogere. Men en ekstra tillægsgevinst er de forbindelser man kan få, og Anna Evensen er godt eksempel på dette. Min forbindelse til Dorte Weiss og Louis Helt har givet mig utroligt meget, og i tillæg kommer dette arrangement, som kommer oveni, og som er en speciel oplevelse i sig selv.

Det kommer måske til at skabe en slags forbindelse mellem Færøerne og Bregninge.

Anna skriver, at hendes mand befandt sig godt i Bregninge, og der var da en forskel fra Færøerne, at kunde tage en Vogn, når han skulde fra en plads til en anden. I en efterskrift skriver hun.

Den højt dannede, kultiverede Provst Evensen, var en sjælden retlinet, fin og nobel Personlighed, meget tilbageholdende og faamælt. Han tilhørte ikke, og vilde ikke tilhøre nogen bestemt religiøs Retning.

Efter Ankomsten til Bregninge, indfandt der sig en Dag en Mand i Præstegaarden, der til Provstens store Forbavselse spurgte: "Er De Grundtvigianer?" "Nej". "Er De da Indremissionsk?" "Nej", "Men hvad i Alverden er De da?". "Jeg er mig selv." En anden Gang var der en anden af Menigheden, der kom med de samme Spørgsmaal. Da svarede Evensen: "Jeg er ikke Præst for en enkelt Retning, jeg er Præst for alle i Sognet".

Disse Svar var saa karakteristiske for Provst Evensen. Det faldt aldrig ham ind, ukaldet, at snige eller Trænge sig ind i Folks Indre, i deres private Tanke- og Følelsesliv og buldre løs, saaledes som mangen fanatisk Præst har for Skik. Han havde den Tro, at dersom der var noget i Religionen, der var dunkelt for

Menighedens Medlemmer, eller at de trængte til religiøs Vejledning, saa kom de nok til ham, saaledes som de havde gjort oppe paa Færøerne, hvor de altid gik til "Provsten", naar der var et eller andet, de vilde have Rede paa.